

Аутопут од Београда до Хоргоша је завршен, усељено је 10.000 станова које су купили млади научници и млади брачни парови јер су квадрати продавани по цени од 700 евра, инфлација је око шест одсто, корупција у здравству је смањена, а лекари су плаћени по учинку, судије ефикасно приводе крају процесе о сумњивим приватизацијама “Ц маркета” и “Луке Београд”, страни инвеститори су због стабилних услова пословања унели четири милијарде евра, нема функционера на неколико функција...

Овако би Србија изгледала да су испуњени планови и обећања које су Влада и њени министри великодушно давали почетком године. Један од најтежих негативних утисака међу грађанима јесте да су изневерени, а отуд и неповерење како ће иста влада државу водити 2011. године, јер се поново чују претерана обећања о четири милијарде страних инвестиција, новим радним местима, јефтиним становима и јавним радовима. И, наравно, ту је и обећање да ће Србија најкасније до краја 2011. године добити статус кандидата у ЕУ, исто оно које смо чули прошле године за 2010. годину.

- Лаж је постала бонтон политичког понашања. Власт мора да постане одговорна и не прича причу коју реалност брзо демантује. У друштву и даље влада хаос, нема јасно разграничене власти јер је суд још под снажним утицајем политичких кругова, а парламент зависан од воље странака и зато никако да стигнемо до чистих рачуна. Највеће је разорачање што корупција и даље прожима државу и друштво од врха до дна, а људи који су још 2000-те године морали бити лустрирани, сад уцењују власт. То је иронија судбине - каже за “Блиц” социолог културе Ратко Божовић.

Чист рачун, наравно, није могућ у земљи у којој власт још од две хиљадите сваке године изнова обећава да ће се обрачунати са корупцијом, да ће укинути дупле функције, да ће на водећа места јавних предузећа уместо партијских довести стручне људе, да ће укинути бланко оставке, променити Закон о финансирању странака.

- Један од великих проблема је што планови Владе нису детаљни, а нема ни праксе да се објављује извештај о урађеном на основу кога би се упоређивало шта су планирали, а шта остварили. На пољу борбе против корупције коју су промовисали као циљ показало се да су политички интереси појединаца и партија јачи од политичке воље да се примени

Закон о борби против корупције. Још више забрињава то што Влада није ни дотакла битне ствари које генеришу корупцију, попут проблема партијског руковођења јавним предузећима. Симптоматична је једна изјава председника Тадића да ће проблем управљања “Телекомом” бити решен његовом продајом - каже за “Блиц” Немања Ненадић, директор „Транспарентности Србија“, указујући чак и на немоћ лидера највеће странке да раскине загрљај политике и новца.

Раскорак између обећања и реалности не брине министре политичаре ни после опште медијске побуне против министра Млађана Динкића, који је олако обећао 1.000 евра по акцији НИС-а да би намакао већину за избор председника Србије. Могуће да се уздају у то да се у Србији лако заборавља. Министар кога је “Истиномер” ставио у врх листе политичара који дају нереална обећања каже да је у питању тактика.

- Да не дајем рокове, не би никад ништа у овој земљи било урађено - објашњава помало изнервирано за “Блиц” Милутин Мркоњић.

(Блиц)